

İnsan hepsinin ötesinde bir hikaye tüketicisidir. Hikayenin parçası olmak için yaşar, alır, kazanır, bilir, okur. Hayatını *ideal* adını verdiği bir hikayeye benzediği ölçüde yaşanır bulur, bu hikayenin makbul bir hikaye olması gerekmez; herkesin inanması gerekmez, kimseyle paylaşması gerekmez. Hikaye hikayedir, kimine *derdinden* sigara içirir, kimini *derdinden* dağa çıkarır, kimi *derdinden* yazar.

İnsan olmak, bir hikayesi olmak demektir. O hikayeye uyan insanları sever, uymayanları gözardı etmeye çalışırız. Hayatımızı hikayemize benzer hale getirebildiğimiz ölçüde mutlu, hikayemiz ulaşılmaz olduğu müddetçe bedbahtız.

Bu hikayeler birleşir, ürer, ayrılır, değişir, nesilden nesile aktarılır. Din böyle bir hikayedir, bilim böyle bir hikayedir, ahlak böyle hikayelere dayanır. İnsanlar hikayeleri vasıtasıyla algılar, dünyayı hikayelerine göre parçalar, algılarını hikayeye göre yorumlar. Güneşin doğuşunu gören bir dindar Allah'ın azametini, bir Ateist güneşin hayatın kaynağı olduğunu, bir astronom şafağın tayflarını düşünür.

İnsanlar gerçeği hikayeden bağımsız kabul etmeyi sever. Bu onların *gerçek hikayesi* sayılmalıdır. Hepimizin gerçek hikayesine kaynaklık eden yegane bir Gerçek olduğunu kabul edebiliriz, ancak algıladığımız kısımlarıyla oluşturduğumuz hikayemizin bu Gerçek'le ne kadar uyduğunu bilemiyoruz. Hikayesi Gerçek'e daha yakın olanın, daha *güçlü* olacağını söylemek mümkün ve güçlüünün hikayesinin daha çok yaşayacağını da iddia edebiliriz ama bu kabulümüz de nihayetinde bir hikayedir.

Bütün yazdıklarım tam kavrayamadığım ve anlatamadığım Gerçek'le mukayese edildiğinde eksik hikayelerdir, konu ne olursa olsun ve ne kadar gerçek durursa dursun, bütün yazarlar yalancıdır.

O sebeple kendine Gerçekle gereksiz akrabalık biçenlere aldanmamak gerekir. Hepimiz hikayeyiz.